

[Bækgaard.]

ninger, som langtfra er afprøvet, saa at man har Erfaring for, at deres Virkninger er heldige; tages i Brug her. Men man behøver dog ikke paa et saa begrænset Omraade og i en saa midlertidig Lov at tage hele Refusionsmaskineriet i Brug. Sagen kunde efter vor Mening ordnes meget lettere. I de Love om Brændselshjælp, som blev vedtaget i 1923, 1924 og 1925, svarede Fordelingen ikke til den, som man kender med Hensyn til Aldersrenten, idet Kommunerne paatog sig de $\frac{3}{4}$ og Staten $\frac{1}{4}$ af Udgifterne. Senere blev der forelagt Lovforslag, som gik ud paa, at Kommunerne skulde overtage $\frac{2}{3}$ og Staten $\frac{1}{3}$. Det viser altsaa, at man ikke tidligere har følt sig saa bundet til disse Refusionsregler i en saa midlertidig Lov, hverken under den ene eller den anden Regerings Ledelse. Kommunerne Byrder er jo nu langt større og mere trykkende end dengang, hvorfor vi mener, at Staten her maa overtage hele Udgiften. Naar Kommunerne dengang overtog den største Part af Udgifterne, i Begyndelsen altsaa $\frac{3}{4}$, senere $\frac{2}{3}$, laa det i, at Hjælpen ifølge disse Love var overladt til Kommunalbestyrelsernes skønsmæssige Tildeling. Da var de ikke saadan bundet, som de bliver efter denne Lov, hvori det er fastlagt, hvor meget de enkelte Personer skal have, uden nogen særlig Undersøgelse. Betingelsen for Hjælp efter § 1 er kun, at de paagældende i Forvejen faar tildelt Aldersrente eller Invalidere- og Invalidere.

Kommunernes Stilling er saa anspændt, at det er ganske uforvarligt, at vi Gang paa Gang lægger øgede Byrder over paa dem. Man maa ogsaa indrømme, at Staten er bedre i Stand til at bære denne Byrde end Kommunerne. Ikke alene staar Kommunerne stærkt i Forskud med Hensyn til Refusion, men de mange Udbetalinger, som kræves, gør, at de for at kunne være nogenlunde vel kørende maa have en Kassebeholdning, som stærkt nærmer sig et helt Aars Skatteudskrivning, hvilket de Røster, man hører ude i Kommunerne, stærkt peger paa. Kommunerne har jo ikke noget som helst Ansvar for den Prisstigning, som er Begrundelsen for Lovforslagets Fremkomst. Lovforslaget yder heller ingen Hjælp til Kommunerne, snarere det modsatte. Jeg mener derfor, vi maa gaa over til, at Staten overtager hele Udgiften baade af Hensyn til den øgede Byrde, der ellers vilde blive lagt paa Kommunerne, og af Hensyn til de foreslaaede Regler, som vi synes er alt for indviklede til at tages i Brug med Hensyn til et saa forholdsvist lille Beløb.

Jeg skal da kort resumere vor Stilling. Brændselshjælpen til Alders- og Invalidere- og Invalidere, saadan som den foreslaas i § 1, kan vi give vor fulde Tilslutning. § 2 ønsker vi derimod ændret. Det er ikke rigtigt, som det ærede 10de Medlem for 6te Kreds (Josiassen) sagde, at vi vender os stærkt imod Arbejdsløshedskassernes Medlemmer, imod at de faar denne Hjælp. Det gør vi ikke, det har vort Ændringsforslag i Folketinget ogsaa vist. Men vi skønner ikke, der er Grund til at drage den Grænselinie, som man trækker. Der er jo en Forsikring og en Præmiebetaling i Forvejen baade for Alders- og Invalidere- og Invalidere og for Arbejdsløshedskassemedlemmerne, og det, der normalt ydes dem, har man nu engang anset for svarende til den Præmie, der betales; men det, der her er Tale om, ligger jo ud over dette, og saa er det, vi mener, der ikke bør gøres den Forskel, som Lovforslaget gør. Her mener vi, der bør foretages en Ændring, ligesom vi mener, at Pengenes Tilvejebringelse fuldt ud maa overtages af Staten.

Vi er rede til at stille Ændringsforslag sigtende hertil, og vi vil gerne i et Udvalg prøve, om det skulde være muligt at faa indført saadanne Ændringer, at alle kan stemme for Lovforslaget.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til videre Fremme, og jeg vil gerne henstille, at der bliver nedsat et Udvalg om Sagen.

Unmæk: Efter Socialreformens Gennemførelse skulde man være fri for disse jævnlige Lovforslag om Ekstraunderstøttelse, Vinterhjælp o. s. v., men uden i øvrigt at komme ind paa Socialreformens Resultater i det hele taget tør man vel nok sige, at i den her nævnte Retning er Resultatet udeblevet.

Mit Parti anerkender, at der paa Grund af Brændselprisernes voldsomme Stigning kan være Grund til at yde en Hjælp til de mest trængende, og derfor kan vi tiltræde § 1, hvori der foreslaas ydet en Brændselshjælp til Alders- og Invalidere- og Invalidere. Vi mener imidlertid, at denne Hjælp helt bør afholdes af Staten, da Kommunerne dog ikke kan gøres ansvarlige for det dyre Brændsel; naar Staten fremkommer med et saadant Forslag, bør den ogsaa tage Konsekvenserne deraf og bære hele Udgiften.

Det bør, som sagt, være Trangen, der lægges til Grund for Hjælpen, og vi finder, det er fuldstændig urimeligt, at Fagforeningsbogen — saaledes som det er efter Lovforslagets § 2 — skal give Ret til Brænd-